

ANTVERPIÆ.

Apud Adrianum Huberti,

Anno M. D. XCII.

Cum Privilegio.

H AE Sanctorum Martyrum nostri temporis iuxta antiquas sanctiones,
annotationes ac registrationes, gestorumq; ac passionum ipsorum descriptiones,
quas etiam ipsae imagines ac figura perpulchrè ac clarè demonstrant, utiliter om-
nibus, piis ad confortationem, malis autem ad conuersionem, proponuntur.
Quare prelo committi posse iudico. Datum Antuerpiæ 14. Calend. Septemb.
Anno 1587.

Siluester Pardo, S. Theologiæ Licenciatus, Cathedr. Ecclesiæ
Antuerpiens. Canonicus, librorumq; Censor.

Quorum respectu, concessum est per Regis Consilium, ius & priuilegium sex
annorum, ut hac dicta excudi & euulgari possint, quemadmodum litteris Ori-
ginalibus latiùs patet, datis Bruxella, nono die Septemb. 1587.

& signatis

Lombarts.

3

PRINCIPIBVS, PO-
PVLISQVE CATHOLI-
CIS, PACEM ET SALVTEM
in Domino. ipsis autem Catholicæ fidei persecutori-
bus, veritatis cognitionem, veramque Ecclesiæ obe-
dientiam *Richardus Versteganus* exoptat.

ANCTISSIME illud maiores nostri observa-
runt, vt ad Dei gloriam, commodumque, ac pieta-
tatem fidelium promouendâ, & sanctorum deni-
que Martyrum honorê latius propagandum, sum-
ma cura & fide Martyrum res gestas, præclaras in-
quam confessiones, atque certamina, diesque tan-
dem ipsos litteris consignarent, suosque in Fastos
referrent: quo deinde secutura ætas solennes debi-
tosque Martyribus honores deferret, ac subinde
ad eos imitandos, consecretandosque excitaretur. Et hunc quidê morem pri-
mis illis Ecclesiæ temporibus, cum Imperatores Romani, Ethnicique Tyran-
ni ac Dynastæ, plures Martyrum myriades crudeli morte mulctarunt, vt
dixi, seruarunt sanctissimè, & edito in hanc rem canone nobis seruandum
tradiderunt. Cùm verò ætate consequente Gothi, qui & Getæ, in Europa,
in Africa Wandali, vtrique Arriana impietate incitati, sumptis armis, & mo-
to in Catholicos bello, Imperatorum Ethnorum crudelitatem imitati,
longissimè superarent: inuenti sunt qui eam quoque Ecclesiæ calami-
tatem, Martyrumque constantiam annotarent, in quibus, vnus maximè
Victor Vticensis Episcopus elaborauit. Nec defuerunt ætatibus conse-
quentibus, vires resumente, hæreticis aliis ministris, eadem semper ty-
rannide; qui paterentur vt hostium Catholicam fidem persequentium cru-
delitas scribentium diligentiam superaret. Sed vetera mittamus, quando
nostra nos mala circumstant. In quæ enim tempora, Deus bone, & inquam
luctuosam incidimus ætatem! Intrarunt Pseudoprophetæ, erroris spiritu
plenissimi, & eheu seducunt multos. Venerunt enim in vestimentis ouium,
intrinsicus autem sunt lupi rapaces. Itaque stragem tantam ediderunt, vt
cam

A 2

eam se nemo verbis, aut voce assequi posse confidat. Quas enim nobis calamitates atque misérias non inuexerunt! nobis, inquam, hoc est, Christianis atque Catholicis, quippe qui eandem Ecclesiam, fidem, societatemque profitemur, quam maiores olim nostri, quos iisdem de causis Romani Imperatores Ethnici, Arriani, Gothi, ac Wandali, cæteri que à fide laborantes hæretici persecuti sunt.

Quare miseranda omnino nostra conditio, utpote qui hostes, & persecutores patiamur eos, qui eodem nobiscum Christiano nomine censentur, eodemque baptismo abluuntur; sed auitam deinde fidem deserentes, inque nefandam hæresim, apostasiamque ruentes, ita penitus omni rationis priuantur lumine, ut suos ipsi errores clarissima in luce cernere non possint: adeoque à mentis ac rationis ordine abierunt, ut quam fidem tot iam seculis confirmatam, & quasi per manus à maioribus traditam, patres nostri inuiolatam coluerunt, quamque vita & morte feliciter obita cōsecrarunt, noui hi sancti, si Dijs placet, reformare se velle fateantur. At verò uti longè turpissimum est, velle cōvincere eam fidē, & iactare esse reformandam, cuius fundamentum Christus Dominus firmissimum collocauit, quam cōfirmavit Spiritus sanctus, quam Apostoli, eorumque legitimi successores, nobis inuiolatè conseruandam commendarunt; & ab ijs quidem reformandam hominibus, qui tantis, tamque varijs flagitiorū sordibus inquinati, ex eadem ipsa desciscuere, (notæ enim *Caluini*, notæ *Bezae* parentum æquissimorum filiorum cum natura pugnantes libidines, ut cætera taceam, quæ alterius dorso liliū; alterius vitæ, infamiæ notam inusserunt) ita plane optimo cuique maxime luctuosum, ipsam reformandi rationem, & ordinem considerare. Neque enim aut vitæ aliqua sanctitate, aut orationis pietate, non ieiunijs, non castitate, non obedientia suam nobis reformationem commendarunt, sed maledicentia, ebrietate, luxuria, rebellionē inquinarunt, nihil veræ pietatis præ se tulerunt, nulla diuino cultui templa consecrarunt; sed sanctissimas quasque ædes, monasteria, aliaque religionis Christianæ monumenta inuasērunt atque vastarunt. Nulla nobis miracula ediderunt, mortuos nullos ad vitam reuocarunt; sed homicidijs, sed frequentibus sacerdotum, seruorumque Dei moribus, suam nobis reformationem Reformatores egregij consignarunt. neque sane id mirandum, cum semen hoc & stirps malorum omnium ex iuuenibus desperatis, ex agresti luxuria, ex rusticis mendiculis, ex decoctioribus coaluerit, vere ut de ijs dici possit quod olim quidam de coniuratorum cœtu: Quis pietatis hostis, quis apostata, quis veneficus, quis gladiator, quis latro, quis parricida, quis testamentorum subuerfor,

uerfor, quis circūscriptor, quis ganeo, quis nepos quis adulter, quæmulier infamis, quis corruptor iuuetutis, quis corruptus, quis perditus iuueniri potest, qui in hanc non coierit societatem? vt cuique clarissimum sit, quo tandē spiritu agitentur, eo nimirum ipso, quo veteres quondam Ethnicique tyranni, quo Arriani, ceterique id genus hæretici, à quibus fœdā hanc immanemque crudelitatem hauserunt.

Sic non ita pridem Bohemi hæretici, Duce quodam Zisca, viro profligatissimo ac perditissimo, res nouas moliti sunt: sic deinde Apostatæ varij, varias in regiones calamitates prope infinitas inuexerunt. Atq; vt exempla longinqua non quæramus: *Henricus VIII.* Rex Angliæ post defensam insigniter fidem, edito aduersus Lutherum libro, libidinis ventrisque mancipiū, sibi vt legitimam vxorem repudiare liceat, aliamque ducere, à summo Pontifice contendit; vbi non impetravit, Sedem Apostolicam, Ecclesiamque ipsam repudiavit, & ab eius se vnione seiunxit, cui annis 900. Reges, populi que Angliæ vniuersi religionissimè seruiuerunt. Itaque Anglicanæ Ecclesiæ se caput appellat, lataque lege, ab omnibus, Clero, populoque vt appelletur, & habeatur, solenni iureiurando per fas & nefas extorquet, nulloque ordine optimos quosque ac nobilissimos impium iusiurandum derestantes, omni crudelitatis genere, morte denique ipsa mulctandos iubet, nusquam vt veteribus tyrannis debuisse videatur.

Paucis deinde labentibus annis, Hugonotæ, (quo nomine Galli *Caluini* *Hugono-*
Bezeq; discipulos iam tum à primo suo exortu appellarunt) quod præ ceteris *Gallica*
hæreticis crudelissimi essent, sanguinisque auidissimi, horribili omnino Gallias *1562.*
tumultu, internoque bello comouerunt; barbaras & inauditas hætenus strages ediderunt: quodque vnum maxime Christianissimum Regem suis obflare conatibus viderent, vno in eum consensu, sed occultè mouerunt, eoque prætextu opida ac ciuitates diripuerunt; templa, & tot annorum tam multa sanctissima monasteria spoliarunt, iniectisque flammis deuastarunt; omnia passim depopulati, vbique crudelitatis infinita vestigia reliquerunt; sacerdotum, piorumque hominum sanguine, vrbes, vicos, agros, ipsosque priuatos parietes fœdantes. O igitur miserandam Galliæ nobilissimæ, & olim felicissimæ sortem, quam tam perditii homines tam miserè dilaniarunt! Nihil mihi hic opus est antiqua commemorare, recenti etiamnum sanguine madent vulnera, nulliusque adhuc artis medicamina satis profuerunt. Non dum viperea soboles iustas sceleri pœnas dedit, ipso paritura fouetur in vtero, & cancri in modum serpit, erumpet tandem, vimque suam funestissimo exeret partu.

Cogita, præcor, qualis futura sit facies tua, si quando rerum potiantur qui tuo imperio continentur, & iugi ac legum impatientes tanta in te & tua viscera tyrannide sæuierunt, quorum funestas & periculosissimas strages quis non dico exprimat, sed adumbret! Quod si pacem & quietem simulantes, re autem vera, arma & intestinas cædes spirantes, ferendo, tranquillitati tuæ optimè consultum putas, falleris plurimum. Viuunt, & in tuā perniciem viuunt dissimulatione & lenitate. Vrsos quidem comitate & beneuolentia cicurari & mansuescere cernimus, at tygres nunquam.

Doceant te aliorum casus, quibus si nihil permoueris, miserrimam & plus quàm AEgyptiacam seruitutem exspecta, cuius exemplum tibi præbet misera, & prorsus infelix hodie Anglia. Perpende quanto tot seculis de Barbaris, & Christiano nomini infestissimis nationibus triumphans, tibi, totique orbi fueris honori & ornamento; ut iure & quadam veluti hæreditate Christianissimi titulos & nomen, solus Rex tuus promeruerit. Noli itaque committere, ut tam sanctum, tamque honorificum nomen sordida & infamis hæresis inquinet.

Christianissimus etiam & religiosissimus Rex tuus, auos, proauos, ac omnem retro ætatem decurrat, inueniet suorum fuisse neminem, qui pateretur de hæresi suspectum in Gallia pedem figere, ne dicam viuere. Expendat præterea quæ domi, quæ foris, quæ domesticis, inquam, quæ verò exteris hæreticis adhibenda sit fides. Nam ubi hæc hæresis lues callidè & occultè se insinuarit, continue ferocis & indomitæ bestię instar, omnia longè lateque depascit, & fœda strage depopulatur, ne sibi ipsi quidem satis fidelis: cuius rei plurima argumenta calamitosi multorum, vel etiam à fide laborantium, exitus præbent, quos politica & ciuilis quædam agendi ratio imprudenter allectos, turpissimè decepit, et perdidit. Ac vna Anglia exemplo esse potest, quæ hoc veterno ebria, in finitima regna & prouincias venenum euomit, Gallis, Scotis, Belgis grauis, quorum funera & calamitates si nihil commouent, si non euersa Scotia, non in ruinam inclinans Gallia, non miserrimè vastata Belgia animum perturbant, Ducis Alençonij germani fratris casus excitet, cui nobilissimo Regioque inueni infidæ hæreticorum amicitie, cladem, morbum, mortemque ipsam luctuosissimam magno Gallie malo pepererunt; ipsum denique capiti imminens periculum commoueat, cum lacerato et discisso regno solus tam claræ familiæ sit superstes.

*Geusiorum
in Belgio
iuror.*

Venio ad Belgas, in quos progressa hæresis ex eadem Galuini Bezae schola Geusios, hoc est vagos nebulones (quo nomine gaudent, qui Ger-

mania